

UC-NRLF

\$B 146 383

Y012040

Digitized by the Internet Archive
in 2007 with funding from
Microsoft Corporation

שִׁירֵי שִׁפְת־עֶבֶר

HEBREW POEMS

(WITH VOWEL POINTS)

OF

DR. S. MANDELKERN

have appeared and are to be had of all booksellers and also from the author himself (Leipzig, Querstr. 9).

1. vol. (7 sheets, 156 poems) in boards 2,—

2. vol. ($7\frac{1}{2}$ sheets, 107 poems) in boards 2,—

Elegantly bound each volume separately 3,—

or both volumes purchased together 5,—

These poems have been most favorably reviewed by the press both for their contents and purity of biblical language. They are also to be recommended to Universities for exercises in reading Hebrew.

תִּכְנֵן הַשִּׁירִים.

5	שְׁאֵלְתִּי וּבִקְשָׁתִי	
7	שׁוֹלֵמִית	I.
9	כְּנֹזֵר הָיֹד	II.
11	אַרְצוֹת חַתִּיִּים	III.
11	עַל־אֲדַמַּת נֹכַר	IV.
15	בָּכּוּ בְּכֹו לַחֲלָק	V.
15	עֹוֶרֶה אֱלֹהִים עֲנֶה!	VI.
15	בַּת־יִפְתָּח בְּטָרִם תִּזְמַת	VII.
17	עַל־יַד הַקֶּבֶר	VIII.
19	שָׂאִיל אֶל־חֲמֻגָּן	IX.
21	בָּכִי וּשְׁחֹק	X.
21	מוֹת גְּבוּרִים	XI.
23	שָׂאִיל בְּצֹאֲתוֹ לְמַלְחָמָתוֹ הָאַחֲרוֹנָה	XII.
25	שָׂאִיל בְּהַעֲלוֹתוֹ אֶת־שְׁמוּאֵל	XIII.
27	הַכֵּל הַכֵּל אָמַר הַקּוֹהֶלֶת	XIV.
27	חַיֵּי עוֹלָם	XV.
31	מַחְזֶה בְּלִשְׁאֲצֹר	XVI.
35	לִנְגַּה תִּירַח	XVII.
35	לְאֲדוֹם	XVIII.
37	קִינַת הַזְרָדוֹס בְּהַרְגַּ מְרָדִים אֲשֶׁתּוֹ עַל־פִּי	XIX.
39	בָּיֹם הַרְיוֹסוֹת יְרוּשָׁלַּיִם עַל־יְדֵי טִישׁוֹם	XX.
41	עַל־נִהְרֹת בָּבֶל	XXI.
41	הַבּוֹסֶת סִנְתֵּרִיב	XXII.
45	חֲזוֹן אֶלְיָסָה הַחִירְמַנִּי	XXIII.

CONTENTS.

Invocation	4
I. She walks in beauty	6
II. The harp the monarch minstrel swept	8
III. If that high world	10
IV. The wild gazelle	10
V. Oh! weep for those	12
VI. On Jordans banks	14
VII. Jephtha's daughter	14
VIII. Oh! snatch'd away in beauty's bloom	16
IX. My soul is dark	18
X. I saw thee weep	20
XI. Thy days are done	20
XII. Song of Saul before his last battle	22
XIII. Saul	24
XIV. "All is vanity, saith the Preacher"	26
XV. When coldness wraps this suffering clay	26
XVI. Vision of Belshazzar	30
XVII. Sun of the sleepless!	34
XVIII. Were my bosom as false as thou deem'st it to be	34
XIX. Herod's lament for Mariamne	36
XX. On the day of the destruction of Jerusalem by Titus	38
XXI. By the rivers of Babylon we sate down and wept	40
XXII. The destruction of Sennacherib	40
XXIII. A Spirit pass'd before me	44

XXIII.

חֲזוֹן אֱלִיפַז הַתִּימְנִי.

עַל־פְּנֵי יַחֲלֶה רוּחַ — כָּלֵהט חֶרֶב מִתְּהַפֶּכֶת
וּפְנֵי הַנֶּצֶחַ אַחֲזָה מִבְּלֵי מַסֶּחָה וּמַסְכֶּת;
תִּרְדָּמָה נִפְלָה עַל־אֲנָשִׁים, אֵךְ עֵינַי לֹא סָגַרְתִּי,
מִרְאוֹת אֱלֹהִים לִפְנִיָּה, אֵךְ כָּל־תְּמוּנָה לֹא הִפְרַתִּי;
שָׁמָּה הִחֲזַקְתָּנִי, רָטַט וַחֲלַחֲלָה עַל־מִתְנָגִים,
סָמְרוּ שַׁעְרוֹתַי — וּדְמָמָה וְקוֹל שְׁמַעִי אֲזַנְנִים:

„הִי־צִדֵּק אֲנוֹשׁ מֵאֵל, הִי־טָהוֹר גֶּבֶר מֵעֲשָׂהוּ?
הִרְכֹּז לֹא יִדְעוּ גַם־שׂוֹרְפֵי־קָדֶשׁ עֲטָרֵי כְסֵאָהוּ,
אֵךְ כִּי שִׁכְנִי בְּתִי־חֹמֶר, לִפְנֵי־עֵשׂ יִדְבָּאוּ,
הֵאֱלָה רָמִים וְשֹׁפְטִים וּבְבֹר לָבָם וְחֲגָאוּ?
יִלְדֵי יוֹם, מִפֶּקֶד לְעָרֵב בְּחַיִּים לֹא יֵאֱמִינוּ —
בְּפְנֵי אוֹר חֲכָמַת אֱלֹהִים חַיִּים אֵיךְ לִבִּישׁ יִהְיֶנּוּ?!”

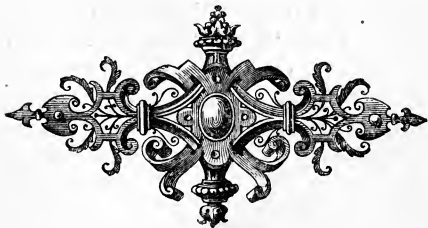
XXIII.

A SPIRIT PASS'D BEFORE ME.

FROM JOB.

A SPIRIT pass'd before me: I beheld
 The face of immortality unveil'd—
 Deep sleep came down on every eye save mine—
 And there it stood,—all formless—but divine:
 Along my bones the creeping flesh did quake;
 And as my damp hair stiffen'd, thus it spake:

“Is man more just than God? Is man more pure
 Than he who deems even Seraphs insecure?
 Creatures of clay—vain dwellers in the dust!
 The moth survives you, and are ye more just?
 Things of a day! you wither ere the night,
 Heedless and blind to Wisdom's wasted light!”

בְּהִמּוֹן עָלַי יִרְקַרְק בְּקִיץ עֵצֵי-יָעַר כָּסוּ
רַבָּאוֹת הַגִּלִּי צָבָא לְפָנָיו עָרֵב הַתְּנוּסָסוּ;
בְּהִמּוֹן עָלִים לְבָלִים בְּסִתּוֹ מְסַעָה וְסָעַר
נִדְמָה חֵיל צָר לְפָנָיו בְּקָר מִזֶּקֶן וְעַד-נָעַר.

כִּי מִלֵּאָה מִשְׁחִית פָּרַשׁ כְּנָפָיו עַל-רַחֲבֵי-אָרֶץ
וּמִנְשֵׁמַת אָפוֹ נִפַח בָּם קָטָב וְקָרָץ;
עֵינֵי הָזִים נִרְדָּמִים בְּקָרַח אֵז נִקְפָּאוּ
נִפְעַם לָבָם וַיִּתַּר מִמְּקוֹמוֹ — וַיִּגְרָעוּ.

סוֹס אַבִּיר נִקְרוֹת נְחִירָיו פְּתוּחוֹת שָׁם יִשְׁתַּרֵּעַ
אָפֶס הוֹד נְחֹרוֹ אֵימָה לֹא עוֹד יִשְׁמַע;
קָצָה פִּיו בְּלִבָּן-שֶׁלֶג וְרוּחַ רָגְבִי עָפַר רַבְצָהוּ,
קָר בְּקָצָה מִשְׁפָּרִיזִים עַל-צִחִית סִלְעֵי תַּפְהוּ.

שָׁם יוֹטֵל פָּרַשׁ, פָּנָיו תָּרוּר, נִמְקָה לְשׁוֹנוֹ
רַבִּיבֵי טַל וְלִינוֹ עַל-עַפְעָפִיו, עַל-סְרִיוֹנוֹ;
הִמְמַת-מָוֶת בְּאַהֲלִים, הַהֲגָלִים בְּדָד נָטְעוּ
הִרְמָחִים לֹא יִרְמּוּ, בְּחֻצְצָרוֹת לֹא יִתְקַעֲוּ.

אֵן אֶלְמָנוֹת אֲשׁוּר מֵר תַּצְרַחְנָה, נָעוּ גַם-נָצִי
וַיִּהְיֶיכֵל בַּל גְּלוּלָיו כְּכִלֵּי יוֹצֵר נִפְצָו;
עֲזוּז בְּגוֹרִם נָפַל שְׁדוּד וּבְאָפֶס יָדִים —
נָמַס כְּדָג מִפְּנֵי מַבֵּט אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם!

Like the leaves of the forest when Summer is green,
That host with their banners at sunset were seen:
Like the leaves of the forest when Autumn hath blown,
That host on the morrow lay wither'd and strown.

For the Angel of Death spread his wings on the blast,
And breathed in the face of the foe as he pass'd;
And the eyes of the sleepers wax'd deadly and chill,
And their hearts but once heaved, and for ever grew still!

And there lay the steed with his nostril all wide,
But through it there roll'd not the breath of his pride:
And the foam of his gasping lay white on the turf,
And cold as the spray of the rock-beating surf.

And there lay the rider distorted and pale,
With the dew on his brow, and the rust on his mail,
And the tents were all silent, the banners alone,
The lances unlifted, the trumpet unblown.

And the widows of Ashur are loud in their wail,
And the idols are broke in the temple of Baal;
And the might of the Gentile, unsmote by the sword,
Hath melted like snow in the glance of the Lord!

XXI.

על־נהרות בבל.

על־נהרות בבל ישבנו ופתחנו
בזכרנו יום חשן, יום תוכחה ונאצה,
צר הרעים קול עז, ערף זבח ומטבח,
נאר כל־מועד־אל, כלָה עֲשֹׂה נַחֲרָצָה;
ובת־ציון השכולה בקול נהי לב פלח
השליכה משפנה, לקצות ארץ נפצה.

למראה נהרות איתן קנאה אכלה לבנו,
חפשי וזרמו גליהם, אין דלת וברית!
אף לריק דברי־שיר שם שאלונו שובינו,
תאות לבם לא נתנו, שוא הרבו שית;
ידנו תיבש, לנצח תשפח ומיננו
אם־נעיר כפור, נפש זר אם־נשמיח!

ציון! שם על־ערבים תלינו כפרותיך,
אלצלי נגינתם אף חפש ודרור ושאלו!
יום חלל אל תפארתך, לשבי הסגיר בנך;
בו נשבֻענו: כל־עוד צרים בני ותעללו
לא ומלא שחק פינו ולשונו שיריך:
שיר־קדש ושואן קמים נצח לא ותבוללו!

XXII.

תבוסת סנהריב.

כפפיר עלה אשור, כזאב־ערב על־העדר
גדודיו עטים ארנמן, לבשי מכלול והדר,
חנית ורמח קרני זהר מעליהם וריקו, —
בראי ים־הגליל כוכב־ליל בן ובריקו.

XXI.

BY THE RIVERS OF BABYLON WE SATE
DOWN AND WEPT.

WE sate down and wept by the waters
Of Babel, and thought of the day
When our foe, in the hue of his slaughters,
Made Salem's high places his prey;
And ye, oh her desolate daughters!
Were scatter'd all weeping away.

While sadly we gazed on the river
Which roll'd on in freedom below,
They demanded the song; but, oh never
That triumph the stranger shall know!
May this right hand be wither'd for ever,
Ere it string our high harp for the foe!

On the willow that harp is suspended,
Oh Salem! its sound should be free;
And the hour when thy glories were ended
But left me that token of thee:
And ne'er shall its soft tones be blended
With the voice of the spoiler by me!

XXII.

THE DESTRUCTION OF SENNACHERIB.

THE Assyrian came down like the wolf on the fold,
And his cohorts were gleaming in purple and gold;
And the sheen of their spears was like stars on the sea,
When the blue wave rolls nightly on deep Galilee.

XX.

בְּיוֹם הַרְסוֹת יְרוּשָׁלַיִם עַל־יְדֵי טִיטוּס.

מִן־הַגִּבְעָה הָאֲחֵרוֹנָה מוֹל הֵיכַל תַּפְאָרָה
נִשְׁקַפְתִּי עָלֶיךָ, צִיּוֹן, יוֹם יַד־רוֹמָא גְבָרָה,
שֶׁמֶשֶׁךָ הָאֲחֵרוֹנָה בָּאָה — וְלִהְיוֹת מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ
נִפְגְּשׁוּ עִם־מִבְטֵי הָאֲחֵרוֹן עַל־פְּנֵי חֲמוּתֶיךָ.

תָּרַמְתִּי אֶת־מְקוֹם הַמִּקְדָּשׁ, בִּקְשָׁתִי נָוָה מִשְׁכְּנִי
כַּמַּעַט רָגַע נְשִׁיתִי כִּי עָבַד עוֹלָם אָנִי —
וְאַחַז אָךְ מוֹקְדֵי שְׂאוֹל שָׁם אֲרַמְנוֹת יַחְרִימוּ
וְאֶזְקִי יְדֵי אֶל־נִקְמַת לְבִי מִחֲסוֹם יְשִׁימוּ.

בְּעָרֹב הַיּוֹם עַל־הַפְּסָגָה נִצַּבְתִּי לֹא־אֶחָת
לְבֵיט בַּהֲרִיקָה מֵעָלֶיהָ קוֹי שֶׁמֶשׁ בִּרְחַת,
וּבְעֵמְדֵי עַל־מְרוֹם קָצָה חֲזִיתִי מִגְבּוֹהַ
בְּנִטּוֹת קֶרְנֵי הַזָּהָב עַל־מִקְדָּשִׁי אֱלֹהִים.

נִצַּב עַל־גִּבְעָה זֹאת בְּיוֹם פִּיד, עֲבָרָה וְזַעַם
אוֹר עֲרִבִים זֶה לֹא עוֹד אֲרָאָה הַפַּעַם . . .
הֵה, לוֹ תַחַתָּיו עָתָה בָּרַק מִמְרוֹמִים יַתְרַצֵּץ
וְרַעַם מִתַּחֲוִלָּל קֹדֶקֶד עָרִיץ וְרַעַץ וַיִּפְצֹץ!

אָפֶס גְּלוּלֵי הַגּוֹיִם אֵל נָצַח יִחַלְלוּ
מַעוֹן בָּחַר לוֹ יְהוָה, שָׁם קָדְשׁוֹ שָׁם הִלְלוּ;
מִפָּזָר וּמִפָּרֶד, בְּזוּי וּמִנְאָץ אִסְיָהוּ עִמָּה
אָךְ לָהּ אֵל אֶחָד נֶעְבֵּד, לְבַד בָּהּ נִזְכִּיר שְׁמָהּ!

ON THE DAY OF THE DESTRUCTION OF
JERUSALEM BY TITUS.

FROM the last hill that looks on thy once holy dome
I beheld thee, o Sion! when render'd to Rome:
'T was thy last sun went down, and the flames of thy fall
Flash'd back on the last glance I gave to thy wall.

I look'd for thy temple, I look'd for my home,
And forgot for a moment my bondage to come;
I beheld but the death-fire that fed on thy fane,
And the fast-fetter'd hands that made vengeance in vain.

On many an eve, the high spot whence I gazed
Had reflected the last beam of day as it blazed;
While I stood on the height, and beheld the decline
Of the rays from the mountain that shone on thy shrine.

And now on that mountain I stood on that day,
But I mark'd not the twilight beam melting away;
Oh! would that the lightning had glared in its stead,
And the thunderbolt burst on the conqueror's head!

But the Gods of the Pagan shall never profane
The shrine where Jehovah disdain'd not to reign;
And scatter'd and scorn'd as thy people may be,
Our worship, oh Father! is only for thee.

קִינַת הַיְּהוּדִים עַל־מְרִים.

הֵה מְרִים, מְרִים, מֵה־מֶר גּוֹרְלִי עֲתָה!
 בְּעַד־דָּמָךְ הִנֵּקִי וְשִׁפְפוּ דָמִי בַּמַּיִם,
 נָפֶשׁ לְקַחְתָּה נָקָם — נִמְוֹנָה וְחַתָּה,
 נָחַם נוֹרָא מִרְגַּע לְרִגַּע יִגְדֵּל כְּפָלָיִם . . .
 הֵה מְרִים, אֵיךְ? אֵיפֹה תִתְּגוֹרְרִי?
 לֹא תִשְׁמָעֵנִי מְרִי שִׁיחִי עִם־דְּמָעוֹת עֵינָיִם,
 לֹא הִקְשַׁב וְכִלְתָּ — הֲלֹא לַעֲוֹנִי תִכְפֹּרִי
 אַח־כִּי בְּעַד־קוֹל זַעֲקָתִי סָגְרִי שָׁמָיִם.

הֲכִי אִמְנָה מִתָּה הָיָא? הָאֵם עָשָׂה הַעֲיִזוֹ
 אֲשֶׁר־דִּבַּרְתָּ בִּישְׁגָּעִנִּי, בָּאֵשׁ קִנְאַתִּי?
 פָּחַזוֹתַי וְכַעֲשִׂי בְּעֶכְרִי, רוּחִי הִרְגִּיזוּ,
 עָלִי תִתְּעוֹפֹת חֶרֶב אֲכַלָּה רַעֲיָתִי . . .
 אֲכֹן קָרָה גִּיפְתָּךְ . . . הִנֵּךְ נִגְפַת!
 רַק לִשְׂוֹא וְכִמְיָה בְּשׂוּרִי וְתַכַּל לִבִּיתִי
 אֶל־נֶפֶשׁ זָכָה בְּדָד מְרוֹם מִרְחַפֶּת, —
 עֲפֹלָה נִפְשִׁי עֲזוּבָה, פֶּסֶסִי וְשָׁעִי וְתַקְוָתִי!

הִלֵּכָה וְאִינָנָה נִשְׁאֵאת כְּתָר כְּמוֹנִי
 וְעָמָה יָרְדוּ קֶבֶר כָּל־שִׁשְׁוֹן וְתוֹחֶלֶת;
 שָׂרָק מִכְּרָם יְהוּדָה גִּדְּעָתִי בַּחֲרוֹנִי
 אֵךְ לְמַעַנִּי הִבְשִׁיל עָנָב, פָּרַח כְּחַבֻּצֶלֶת.
 בִּי הָאֵשׁ — גָּם־לִי תִפֹּת וְשִׁחַת,
 לְבִי, לְבִי מַעֲזוֹן אֶל־מָוֶת וּמִשְׁכָּלֶת . . .
 כְּגִמּוּל יָדַי הוֹשֵׁב לִי — יִקּוֹד אֵשׁ קִדְחָתִי,
 אֵשׁ לֹא־תִכְבֶּה נֹצֵחַ, עֲדִי־עַד אֲכַלְתָּ!

XIX.

HEROD'S LAMENT FOR MARIAMNE.

H, Mariamne! now for thee
 The heart for which thou bled'st is bleeding;
 Revenge is lost in agony,
 And wild remorse to rage succeeding.
 Oh, Mariamne! where art thou?
 Thou canst not hear my bitter pleading:
 Ah! couldst thou—thou wouldst pardon now,
 Though Heaven were to my prayer unheeding.

And is she dead?—and did they dare
 Obey my frenzy's jealous raving?
 My wrath but doom'd my own despair.
 The sword that smote hers o'er me waving.—
 But thou art cold, my murder'd love!
 And this dark heart is vainly craving
 For her who soars alone above,
 And leaves my soul unworthy saving.

She's gone, who shared my diadem;
 She sunk, with her my joys entombing;
 I swept that flower from Judah's stem,
 Whose leaves for me alone were blooming;
 And mine's the guilt, and mine the hell,
 This bosom's desolation dooming;
 And I have earn'd those tortures well,
 Which unconsumed are still consuming!

XVII.

לְנִגְהַת הַיָּרֵחַ.

שֶׁמֶשׁ לְנִדְוֵי שָׁנָה, קָדַר הִלָּךְ יָרֵחַ!
 קָנִיָּה מְלֵאָה דָּמָעַ, בְּרִשְׁט אֹרֶךְ זֹרֶחַ,
 תִּרְאָה אֲשֶׁר חֲשָׁךְ, אֵךְ לְהַפִּיצוֹ קָרְנֶיהָ רַפִּי;
 מִה־תִּדְמָה אֶל־זִכְרוֹן יָמֵי טוֹבָה שֶׁכָּבַר חֲלָפוֹ:
 כָּכָה יֵאִיר הָעֶבֶר בְּשָׁבִיב יָמִים קַדְמוֹנִים,
 גַּם בְּנִגְהָם — חֵם לֹא יִתְנוּ קִנּוֹ אֶיךָ־אוֹנִים;
 לְאֹרֶךְ יִלָּךְ אֲנוּשׁ דָּאָגָה כִּי־תִגְזַל שְׁנֵתָהּ,
 יִחַזֶּה אֹרֶךְ בְּהִיר נֶצַח, אֵךְ רְחוֹק וְקָרֵב הִנֵּהוּ!

XVIII.

לְאֲדוֹם.

לֹא כִדְבָרָה לֵב עָקֵב לִי, בְּשׂוֹא דְבַקְתִּי
 מֵאֲרֶץ חֲמֻדָּה כִּי־וָדָד לֹא הִרְחַקְתִּי;
 עֲזוֹב דָּתִי לֹא הוֹאֲלֹתִי — רָגַע תִּסְוֶר הַקַּלָּלָה
 עַל־דַּעְתָּהּ תִּרְבֵּץ בְּעַמִּי, בְּנִחְלָתִי הָאֲמִלָּלָה.

אִם־יִזָּד לֹא יַעֲזֹ מַעֲוֹלָם, אוֹת כִּי אֵל יִרְצֶה,
 אִם רַק עֶבֶד וּפֶשַׁע, אוֹת כִּי זֶךְ וְיִשָּׁר פָּעִלָה;
 אִם בְּגִלּוֹתִי מֵאֲרָצִי גַם־מִשְׁמִיּוֹ יֵה גִרְשָׁנִי —
 חֵיהַ בְּדָחָה אֶתָּה, אֵךְ בְּדָתִי אֲמוֹתָה אָנִי!

רַב יָתַר תַּתִּי בְּעַד־דָּתִי מֵאֲשֶׁר לִי תִיכַל יָתַת,
 זֹאת יָדַע אֵל עֲלִיּוֹן חֲנֻנָה הַמְשִׁל וּשְׁאֵת;
 רוּחִי וְתַקְנוֹתִי רַק בִּידוֹ לִפְקִיד חֲשֵׁתִי
 וּבִגְדֶה אֲרָצִי וְחַיִּי — בְּנִדְבָה לֹא הִקְדַּשְׁתִּי!

XVII.

SUN OF THE SLEEPLESS!

SUN of the sleepless! melancholy star!
 Whose tearful beam glows tremulously far,
 That show'st the darkness thou canst not dispel,
 How like art thou to joy remember'd well!
 So gleams the past, the light of other days,
 Which shines, but warms not with its powerless rays;
 A night-beam Sorrow watcheth to behold,
 Distinct, but distant—clear—but, oh how cold!

XVIII.

WERE MY BOSOM AS FALSE AS THOU DEEM'ST
IT TO BE.

WERE my bosom as false as thou deem'st it to be,
 I need not have wander'd from far Galilee;
 It was but abjuring my creed to efface
 The curse which, thou say'st, is the crime of my race.

If the bad never triumph, then God is with thee!
 If the slave only sin, thou art spotless and free!
 If the Exile on earth is an Outcast on high,
 Live on in thy faith, but in mine I will die.

I have lost for that faith more than thou canst bestow,
 As the God who permits thee to prosper doth know;
 In his hand is my heart and my hope—and in thine
 The land and the life which for him I resign.

אֶה כִּי־גִדְלָה חֲכָמַת חַיִּי־בָבֶל
 אֶךְ הַפֶּעַם מִדַּעַת נִבְעָרִי,
 גִּלּוֹת סוּד מְלִינֵן אֶל רִגְעֵי הַבֶּל —
 חֲתָמוֹת וּסְתָמוֹת עֲדָן נִשְׁאָרִי;
 בִּינַת זִקְנֵי כְשָׁדִים מְאֹד עֲמָקָה
 עַל־כָּל־חֲכָמֵי קֶדֶם בָּהּ יִתְגָּאוּ,
 אֲפֹס עֲתָה הִסְתַּתְּרָה, חֲמָקָה,
 יַחֲזִיזוּ הַיֵּטֵב — וְמָה בַּל־יִדְעוּ!

אֲכֵן מִבְּנֵי גִלֵּי אֶרֶץ יְהוּדָה
 שֵׁם נִמְצָא אוֹשׁ צַעִיר רַב־הַגִּידוֹן,
 מִצְוֹת־מֶלֶךְ שְׁמֵר לִצַּר תַּעֲיִידָה
 בָּא, רָאָה וַיִּבֶן קֶשֶׁט חַיִּידוֹן;
 הַמְלָכוֹת נִגְהוּ בַעַז וְחֵיל
 עַל־כֶּתֶב הַנְּבִיאָה, עֲתִלַּת תּוֹדִיעַ,
 הוּא הַגִּיד פִּתְרוֹן פְּחָצוֹת הַלָּיל —
 הִשְׁחַר עַל־אַמְתּוֹ אוֹר הוֹפִיעַ!

מֵאַתְמוֹל עָרוֹךְ לִבְלִשְׁאֲצֹר קָבֵר
 וּמִמְשִׁלְתּוֹ עֲשֵׂתָה לָּהּ כְּנָפִים,
 שְׁקוֹל שְׁקִלְוֶהוּ לֹא בְמֵאזְנֵי גֵבֵר —
 כִּדָּק יִטּוֹל וּכְשִׁחַק מֵאֲזָנִים;
 אֶל־תִּכְרִיף מֵת נֶהֱפֵךְ לְבוֹשׁוֹ תִּכְלַת
 לְמִצְבַּת אֲבֵן הַדֵּר אֶפְרִיזוֹ:
 הַמִּדִּי עֲמִד כָּבֵד עַל־הַדָּלַת,
 הַפְּרָסִי יָרֵשׁ כְּסָאוֹ וּגְאוֹנוֹ!

Chaldea's seers are good,
 But here they have no skill;
 And the unknown letters stood
 Untold and awful still.
 And Babel's men of age
 Are wise and deep in lore;
 But now they were not sage,
 They saw—but knew no more.

A captive in the land,
 A stranger and a youth,
 He heard the king's command,
 He saw that writing's truth.
 The lamps around were bright,
 The prophecy in view;
 He read it on that night,—
 The morrow proved it true.

“Belshazzar's grave is made,
 His kingdom pass'd away,
 He, in the balance weigh'd,
 Is light and worthless clay.
 The shroud, his robe of state,
 His canopy the stone;
 The Mede is at his gate!
 The Persian on his throne!”

XVI.

מַחֲזֵה בַלְשָׁאֲצָר.

הַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּי תַפְאָרָה
הַיֵּיכָל מִלֵּא פָחוֹת וּסְגָנִים,
אֲלֵפֵי מַנְרוֹת שֵׁם יוֹפִיעוּ נִהְרָה
עַל־מִשְׁתֵּה גְדוֹל מְאֹד, מִשְׁתֵּה שְׁמָנִים;
אֲלֵפֵי כִסּוֹת, גְּבוּעֵי זָהָב פָּרוּסִים
קָדְשֵׁי יְהוּדָה, מַחֲמֵי בַת־עֵין
הַיּוֹבֵאוּ מֵהֵיכָל אֱלֹהֵי שְׁמִים
עֲרֵלִים מִנְאֲצֵי שְׂדֵי מְלֹאךְ יִין.

עוֹדֵם חֲגָגִים, תַּאֲוָתָם נִהְיָה
וְהֵנָּה פֶתָאֵם אֲצַבְּעוֹת יָד נַעֲלָמָה
מִמּוֹל הַפֶּתַל נִגְלָה נִגְלָתָה
וּכְמוֹ עַל־פְּנֵי הַחֹל חֲרָתָה שְׁמָה;
הָאֲצַבְּעוֹת נִדְמוּ אֶל־אֲצַבְּעוֹת אִישׁ,
פֶּסֶד־יָד בְּגִדוּעָה מִזְרוּעַ גָּבֵר,
וּכְעַט סוֹפֵר מִהִיר כְּתֻבָּה קֵל חֵישׁ
בְּדָבָר מִשָּׁה קֶסֶם חוֹבֵר חֶבֶר.

הַשְּׁלִיט רָאָה, אֲחֻזָּתוֹ עֲצָבָה
כְּמִץ הָרִים עָפוּ גִילּוֹ וּשְׁשׁוֹנוֹ,
עַל־עֵינָיו תִּלְוִן חֲשֻׁכַת צִלְמוֹת
קוֹלוֹ וְרֵעֵד — וַיִּמְלֵל בְּלִשׁוֹנוֹ:
„קָרָאוּ לְנְבוּנִים, קִסְמִים הוֹעִידוּ,
כָּל־חֲרָטָמִים וְאֲשָׁפִים הֵבִיאוּ,
פֶּשֶׁר כָּתֹב נוֹרָא זֶה לִי יִגִּידוּ
רַז מֶלֶךְ שְׁמִיחַת גִּילִי הַפְּרִיעִי!“

XVI.

VISION OF BELSHAZZAR.

THE King was on his throne,
 The Satraps throng'd the hall;
 A thousand bright lamps shone
 O'er that high festival.
 A thousand cups of gold,
 In Judah deem'd divine—
 Jehovah's vessels hold
 The godless Heathen's wine.

In that same hour and hall,
 The fingers of a hand
 Came forth against the wall,
 And wrote as if on sand:
 The fingers of a man;—
 A solitary hand
 Along the letters ran,
 And traced them like a wand.

The monarch saw, and shook,
 And bade no more rejoice:
 All bloodless wax'd his look,
 And tremulous his voice.
 "Let the men of lore appear,
 The wisest of the earth,
 And expound the words of fear,
 Which mar our royal mirth."

אם בלי-מעטה ולבש תפילס לה נתיבות רים
וכדרור לעוף מוכב אל-כוכב פרחת,
או תמלא עד-ארגיעה מלא רחבי כל-הימים,
כלילת-עין תציץ כל — מפעל, מתחת?

חיי נצח לה, מאין גבול, מאין אפסוס,
היא תהיז כל — ונעלמה מעין עפר ואפר,
תשור כל-הנעשה בארץ ובשמים
ועלילות כל-ימי עולם לה נגלו כספר;
כל-תולדות ימים מקדם תחת השמש
שכבר נמח זכרן ופליטה לא נשארה
עיניה תצפינה, אין כל-חשך ואמש,
כלן תעמדנה כמו-חי, אחת לא נעדרה.

אל-ראש קדמי ארץ, טרם בניה חוללה,
אל-רחם תהי ובהו חדרות עיניה,
אף-לדת שמים חדשים טרם החלה
מוצאם ומובאם לא-נצפנו מפניה;
כל-אשר יהרס העתיד או יבנה ויכונן
תביט במעוף-עין, צבא חליפות פקדת,
בכבות שמשות ובחרב עולמות תתבונן,
אז היא תיה קומה, עד עולמי-עד עמדת.

נעלה על-אהבה, תקוה, איבה ופחד
תחיה חיי חפשה, חפים מחלאת חלד,
כיום אתמול כי יעבר לה שנות אלה יחד,
הימים פרגעים, כמו-הגה כי וילד;
מרומים אין קץ בלי-כנה תדא כלהבת,
על-כל היא מרחפת ובקרבת כל חדרת
רעיון לא-יכנה בשם, הגיון ומחשבת,
בלע המות לנצח, גם-שמו לא זכרת!

Then, unembodied, doth it trace
 By steps each planet's heavenly way?
 Or fill at once the realms of space,
 A thing of eyes, that all survey?

Eternal, boundless, undecay'd,
 A thought unseen, but seeing all,
 All, all in earth, or skies display'd,
 Shall it survey, shall it recall:
 Each fainter trace that memory holds
 So darkly of departed years,
 In one broad glance the soul beholds,
 And all, that was, at once appears.

Before Creation peopled earth,
 Its eye shall roll through chaos back:
 And where the furthest heaven had birth,
 The spirit trace its rising track.
 And where the future mars or makes,
 Its glance dilate o'er all to be,
 While sun is quench'd or system breaks,
 Fix'd in its own eternity.

Above or Love, Hope, Hate or Fear,
 It lives all passionless and pure:
 An age shall fleet like earthly year;
 Its years as moments shall endure.
 Away, away, without a wing,
 O'er all, through all, its thought shall fly;
 A nameless and eternal thing,
 Forgetting what it was to die.

XIV.

הַכֵּל הַהֵל אָמַר הַקּוֹהֶלֶת.

לִי נָתַן שֵׁם טוֹב, חֲכָמָה, אֲהָבָה וּמִמְשָׁלָה
גִּיּוֹר בְּרִיא אוֹלָם, אֵיחָךְ כָּמוֹ בְּיָמֵי נָעַר,
כּוֹסֵי מִלֵּאָה יוֹךְ, בְּשִׁמְךָ רִגְלִי טַבֵּלָה
וְאַתָּה עִלָּם עִם יַעֲלוֹת־חֵן, רַכּוֹת יָפוֹת תֹּאֲרִי;
בִּינָפִי חֲמִידָה עֵינִיךָ אֶת־עֵינֵי הַרְוִיתִי
וְנִפְשִׁי שְׁבַע־לָהּ עֲנֵג עִם־תִּאֲנוֹת בְּשָׂרִים,
גַּם בְּכִל־חֶפֶץ וּסְגֻלוֹת הֵיכְלִי מִלֵּאָתִי
זוֹלָתִי כְּמוֹתָם לֹא רָאִיתָ עֵין מֶלֶךְ וְשָׂרִים.

אָפֶס לַיָּמִים הָאֵל לְבִי כִי סִבּוֹתִי
וּכְפִי מִסַּת זְכָרוֹנִי פִקְדָּתִים אֶחָד אֶחָד,
אֶל־תַּעֲנִנּוֹת חֲלָדִי כָלָהֶם עֵת בִּינוּתִי
אֲזַבְחֵבִלִי הַקָּסֶם אֶסְרוּ כָל־חֻשֵׁי יָחַד, —
אֵךְ זֶה חֲזוֹנִי, כִּי לֹא גָז יוֹם, לֹא חֶלֶק לָיִל
בָּם שְׁבַע־עֵתִי שְׁשׁוֹן בְּלִי־מַהוּל בַּעֲצָבוֹן רוּחַ,
לֹא נִמְצָא לְבוּשׁ מַלְכוּת, אֲדָרַת שְׁלֹטוֹן וְחֵיל
בָּם לֹא יַחֲרֹד לְבִי לַרְגָעִים, נִפְשִׁי תָנוּחַ.

גַּם־נָחַשׁ עָרוֹם שָׁם זֵחַל בֵּין סִבְכֵי חֶרֶשׁ
אֶל־קוֹל קֶסֶם וְשִׁמְעַ, יִקְשִׁיב לַחֵשׁ וְשִׁיחַ,
אֵךְ בְּקָרֵב אִישׁ וְלֵב עֲמֹק הָאָנָה כִּי תָה שְׂרֵשׁ
מִי יוֹכֵל יַעֲצֹר־בָּהּ וּשְׂאוֹנָה מִי יִשְׁבִּיחַ?
כִּפְתָן חֶרֶשׁ לִתְבוּנָה לֹא תִשְׁמַע הַתּוּנָה,
לֹא תִאָּזֵן לְקוֹל חֲלִיל, צִלְצֹל עָגָב וְנָבֵל,
כְּסֻלּוֹן מִמַּאִיר וּכְקוֹץ מִכָּאֵב תִּמְחֹץ בְּלִי־פּוּגָה
וְנִפְשׁ אָנוּשׁ אָנוּשׁ כָּל־הַיּוֹם תִּשָּׂא הַסֶּבֶל!

XV.

תִּי עוֹלָם.

בְּגִינָה גִּיּוֹר הַנַּעֲנָה, גִּישׁ עֶפֶר סְרוּחַ
הָהָה, אָנָה תִּלְדַּד הַנִּפְשׁ, זֹו בֵּית אֶל־מָוֶת?
מוֹת לֹא תוֹכֵל, סוֹבֵב סוֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ,
רַק תִּתְלַתֶּה בֵּית חֲמִידָה תַּעֲזֹב בְּגִיא צִלְמוֹת;

XIV.

"ALL IS VANITY, SAITH THE PREACHER."

FAME, wisdom, love, and power were mine,
 And health and youth possess'd me;
 My goblets blush'd from every vine
 And lovely forms caress'd me;
 I sunn'd my heart in beauty's eyes,
 And felt my soul grow tender;
 All earth can give, or mortal prize,
 Was mine of regal splendour.

I strive to number o'er what days
 Remembrance can discover,
 Which all that life or earth displays
 Would lure me to live over.
 There rose no day, there roll'd no hour
 Of pleasure unembitter'd;
 And not a trapping deck'd my power
 That gall'd not while it glitter'd.

The serpent of the field, by art
 And spells, is won from harming;
 But that which coils around the heart,
 Oh! who hath power of charming?
 It will not list to wisdom's lore,
 Nor music's voice can lure it;
 But there it stings for evermore
 The soul that must endure it.

XV.

WHEN COLDNESS WRAPS THIS
 SUFFERING CLAY.

WHEN coldness wraps this suffering clay,
 Ah! whither strays the immortal mind?
 It cannot die, it cannot stay,
 But leaves its darken'd dust behind.

XIII.

שְׂאוּל בְּהַעֲלוֹתוֹ אֶת־שְׂמוּאֵל .

אִשָּׁה! מַלְחָשָׁךְ וְקִיצוֹ יִשְׁגִּי אֲדָמָה
קֶסֶם־מִיָּנָא בְּאוֹב, הֶעֱלִי־לִי אֶת־הַנְּבִיא!
„עֲלֵה עֲלֵה שְׂמוּאֵל, שָׂא רֹאשְׁךָ מִגִּי שְׂמָמָה!
שׁוּר, הִנֵּה הִרְאָה, הִנֵּה מַלְכִּי, אָבִי!“
פִּיהָ פָּצְתָה אֲדָמָה, הִנֵּה־זֶה עוֹמֵד בַּעֲב עֲנָנָה
יוֹעֵם אוֹר הַיּוֹם, מִבָּרֶק מְעִילוֹ נִהְרָה נִצְפָּנָה,
מֵעֵינָיו הִנְקַפְּאוֹת נִשְׁקַפּוּ מוֹת וְהָרִם
זֶרְעֵי יָדָיו רִקְבּוֹן, עֲרָקוֹ יָבִישׁ כְּחָרֶם,
כַּפּוֹת רַגְלָיו עֲצָמוֹת צְנֻמוֹת, נָעוּ נָדוּ יַחַד
מִבְּלִי־עוֹר מִבְּלִי־גִידִים, מְזֻרוֹת זֹרְעָה וְפָתַח,
עַל־שׁוֹפְתָיו לֹא־נִעוֹת נִשְׁמַת חַיִּים לֹא תִדְדַע
כִּהְמוֹת רוּחַ מִמִּתְּלוֹת עָפָר קוֹל בְּרָגֵז יִשְׁמַע,
שְׂאוּל רָאָה וַיִּפֹּל — כְּאֶלּוֹן בְּיוֹם סָעָה וְזָעַם
יָתֵשׁ בְּהִמָּה לְאַרְץ מִתְּגַרֵּת בָּרֶק וְרָעַם:

„לָמָּה־זֶּה אֲנוֹשׁ מִשְׁנָתִי וְרָגִיזְנִי?
מִי־זֶה עוֹרֵר רְפָאִים שֵׁם וְקִרְאָנִי?
הָאֵתָהּ, מֶלֶךְ, בָּזָה עֵינֶי־הָאָר?
רָאָה! עֲצָמֵי עֲשָׂשׁוֹ, קָרִים כְּכַפּוֹר,
הִנֵּה כִּי־כֵן צָלַם תְּבִנֹתַי עָתָה —
אֵךְ מָחָר עָמִי, תִּשְׁוֶה־לִּי גַם־אֵתָהּ;
הֵן יוֹם יָבוֹא עוֹד טָרָם יִפּוֹת
תִּדְמָה־לִּי אֵתָהּ גַּם־בִּנְיָהּ, מְשֻׁחַ!
לֵךְ־לֵךְ! רָגִעִי מִחֶרֶת עַד לֹא כָלוּ
עֲפָרוֹת גְּוִיָּתִינוּ יִתְבּוֹלְלוּ . . .
אֵתָהּ וְזֹרְעָה תִּפְּלוּ כִנְפֵל אִשָּׁה
כְּבִדְכֶם יִפְּלָחוּ חֲצִי רוּמִי־קִשָּׁת;
זֶה תִּרְבֶּה מְצַמֶּדֶת עַל־מִתְנִיָּה
יָדָהּ תְּבִיאָפָה אֶל־קֶרֶב לִבָּהּ,
גַּם־נִזֹּר גַּם־חַיִּים יַחַד יֵאָבְדוּ,
שְׂאוּל וּבֵיתוֹ מֵאַרְץ וּפְתַחְדוֹ!“

XIII.

SAUL.

THOU whose spell can raise the dead,
 Bid the prophet's form appear.
 "Samuel, raise thy buried head!

King, behold the phantom seer!"
 Earth yawn'd; he stood the centre of a cloud:
 Light changed its hue, retiring from his shroud.
 Death stood all glassy in his fixed eye;
 His hand was wither'd, and his veins were dry;
 His foot, in bony whiteness, glitter'd there,
 Shrunk and sinewless, and ghastly bare;
 From lips that moved not and unbreathing frame,
 Like cavern'd winds, the hollow accents came.
 Saul saw, and fell to earth, as falls the oak,
 At once, and blasted by the thunder-stroke.

"Why is my sleep disquieted?
 Who is he that calls the dead?
 Is it thou, O King? Behold,
 Bloodless are these limbs, and cold:
 Such are mine; and such shall be
 Thine to-morrow, when with me:
 Ere the coming day is done,
 Such shalt thou be, such thy son.
 Fare thee well, but for a day,
 Then we mix our mouldering clay.
 Thou, thy race, lie pale and low,
 Pierced by shafts of many a bow;
 And the falchion by thy side
 To thy heart thy hand shall guide:
 Crownless, breathless, headless fall,
 Son and sire, the house of Saul!"

בְּקֶהֱל הַצָּבָא וַפֶּשֶׁא שְׁמָהּ כְּצִיץ עַל־מִצַּח
 אוֹת־לָחֶם יִהְיֶה כִּפֶּס בְּרֹאשׁ הָהָרִים,
 וְעַל־מוֹתָהּ תִּשְׁוֹרְרָנָה שִׁירֵי תַּפְאֶרֶת וְנִצָּח
 לַהֲקוֹת עֲלָמוֹת בְּפִתְחֵי שְׁעָרִים!
 בְּכִי וּמִסָּפֵד לְכַבּוֹד שְׁמָהּ — חֲטָא מִנֶּת וְרָצַח,
 קוֹל נָהִי וּבְכִי עָלֶיהָ לֹא נָרִים!

XII.

שִׁיר שְׂאוּל לִפְנֵי מַלְחָמָתוֹ הָאַחֲרוֹנָה.

פְּקִידֵי חֵילִי! בְּצִבָּא צְבֹאוֹת־אֵל עַל־גִּת וּפְלֶשֶׁת
 אִם־תִּשְׁוִיגְנִי חֶרֶב־צָר אוֹ חֵץ מִקְשֶׁת —
 אֶל־גּוּפִתִּי בַל־תִּשְׁוִימוּ לֵב, אֶךְ חַיֵּשׁ מִהָרֶג
 וּבִלְבַב עֲרֵלִים בְּרִזָּל תִּנְיֹת וְכִידוֹן עֲמוֹק קִבְרוֹ!

נַעֲרֵי נָשָׂא כְּלִי! זָכַר־נָא, אֶל־תִּשְׁפַּח שְׂכוֹחַ!
 אִם־תִּרְאֶה אָנָּשִׁי נִבְהָלִים, נִחְפָּזִים לְבָרוּחַ,
 הֶרֶק תִּנְיֹת דְּקַרְנִי, וְלִרְגְלֶיהָ דְּמִי וְחִכּוּ . . .
 מִנֶּת חֲלָקִי יִהְיֶה מִנֶּת, מִפְּגִיר הַמָּה וּבִרְחוּ.

בְּנֵי יוֹרֵשׁ עֶצֶר! יִהְיֶה אֲשֶׁר יִהְיֶה עִם־כָּל־עַדְתִּי —
 אָפֶס מִמָּהּ לֹא אֶפְרַד, מִשְׁוֹשׁ רוּחִי וְחִתִּי;
 אִם יִצְיִץ הַנֶּזֶר וּלְמַרְיָבָה מִשְׁרָה נִצְלִית
 אוֹ מוֹת מַלְכִּים נִכּוֹן לָנוּ — יוֹם זֶה יוֹכִיחַ!

Thy name, our charging hosts along,
 Shall be the battle-word!
 Thy fall, the theme of choral song
 From virgin voices pour'd!
 To weep would do thy glory wrong;
 Thou shalt not be deplored.

XII.

SONG OF SAUL BEFORE HIS LAST BATTLE.

WARRIORS and chiefs! should the shaft or the sword
 Pierce me in leading the host of the Lord,
 Heed not the corse, though a king's, in your path:
 Bury your steel in the bosoms of Gath!

Thou who art bearing my buckler and bow,
 Should the soldiers of Saul look away from the foe,
 Stretch me that moment in blood at thy feet!
 Mine be the doom which they dared not to meet.

Farewell to others, but never we part,
 Heir to my royalty, son of my heart!
 Bright is the diadem, boundless the sway,
 Or kingly the death, which awaits us to-day!

X.

בְּכִי וְשֹׁחֹק.

בֹּכֶיָה מִתְאַפֵּלֶת אוֹתָךְ תּוֹיִתִי
וְרִסְרִסִי דִמְעָה עַל־עֵינֶיךָ תִכְלֶת,
אֶגְלִי טַל אוֹרֹת אֶז לְרֹאוֹת דְּמִיתִי
עַל־הַיָּדָאִי הַשּׁוֹדֵה וְחַבְצֵלֶת;
תּוֹיִתִיךָ צִהָלֶת, שְׂמִיחָה גַם־שִׂחָקָה
וְשִׁתִּי עֵינֶיךָ יַחַד אוֹרִי נִהְרִי —
מִבְּרֶק קִרְנֵיהֶן אֶסְפֶּה נִגְהָה בְּרֶקֶת
וּפְנֵי הַסְפִּיר בּוֹשֵׁי גַם־תִּפְרוּ.

כְּשִׁמְשׁ בְּעַד־עָבִים עֵת תִּשְׁלַח קִרְנִים
תִּפְיֵץ אוֹר לַעַם בִּיקֹר שְׁלֵל־צָבֵעַ
גַּם כִּי־תִבּוֹא, וְנִטּוֹ אֶלְלִי עֲרָפִים,
נִכְחָה יוֹפְזוֹ כִּלְ־רֹאשׁ הָהָר וְגִבֵּעַ,
כֵּן מִשֹּׁחֹק שׁוֹפְתִיךָ יוֹצֵק שׁוֹבֵעַ שְׂמִיחוֹת
אֶל־חֲדָרֵי נֶפֶשׁ זַעֲפָה וְנִעְפָּרָה,
אֲתֵרִיו עוֹד יֵאִיר נְתִיב לְגֵה צַחֲצַחוֹת
וּבְמִשְׁכֵּי־לֵב לֵבב יוֹפֵעַ כְּמוֹ־נִהְרָה!

XI.

מִוֹת גְּבוּרִים.

כְּבוֹד תִּפְאָרְתָּךְ הִחַל בְּיוֹם וַיְמִי תִיָּה כָּלּוּ!
אֶז בְּכַנּוֹר וְשִׁירִי אֲחִיךָ
עֲזוֹז פַּעֲלָה, בְּחֹזֶר מַעַם, וּבָהּ יִתְהַלָּלוּ;
מִה־רִבּוֹ עֲצָמוֹ חֲלָלִי חֲרָבָה!
בְּקָרֵב עֲשִׂית פֶּלֶא, צָרִים כְּשִׁלּוֹ וְנִפְלוּ
חֲפָשָׁה וְדָרוֹר קִרְאָת לַעֲמָה!
עַל־שׁוֹדֵה קָטַל אִם־מָתָּ — הֲלֹא הִצַּלְתָּ תַּיִנוֹנִי,
נִצַּח לֹא יִקְרָה מָוֶת יִקְרָעַךְ!
דְּמִיָּה הַשְׁפּוּכִים עֵת נִלְחַמְתָּ בַּעֲדֵינוּ
לֹא יֵאָבְדוּ כַּמִּים מְגָרִים אֶרֶץ:
עַד שְׁנוֹת הָר־דָּר עוֹד יִזְלוּ וְשִׁטְפוּ בַּעֲרֻקֵינוּ
וּבְרוּחַ אִפְיָה נִפְרָע־פָּרֵץ!

X.

I SAW THEE WEEP.

I SAW thee weep—the big bright tear
 Came o'er that eye of blue;
 And then methought it did appear
 A violet dropping dew:
 I saw thee smile—the sapphire's blaze
 Beside thee ceased to shine;
 It could not match the living rays
 That fill'd that glance of thine.
 As clouds from yonder sun receive
 A deep and mellow dye,
 Which scarce the shade of coming eve
 Can banish from the sky,
 Those smiles unto the moodiest mind
 Their own pure joy impart;
 Their sunshine leaves a glow behind
 That lightens o'er the heart.

XI.

THY DAYS ARE DONE.

THY days are done, thy fame begun;
 Thy country's strains record
 The triumphs of her chosen Son,
 The slaughters of his sword!
 The deeds he did, the fields he won,
 The freedom he restored!
 Though thou art fall'n, while we are free
 Thou shalt not taste of death!
 The generous blood that flow'd from thee
 Disdain'd to sink beneath:
 Within our veins its currents be,
 Thy spirit on our breath!

סְבִי לָךְ! אָמֵנָם יִדְעֵנוּ כִּי הַמִּיתָנוּ הַבֵּל
כִּי לֹא יֵאָזִין מָוֶת אֶל־זַעֲקַת שֹׁבֵר וְבָכִי,
אִךְ הַלִּבֶּעֱבוֹר זֹאת נִחְדֵּל עוֹרֵר קִינָה וְאַבֵּל?
הַעֲלִיכֶן יָנוּס וְגוֹן, תַּמְחַח הַמָּעָה מִלְּחִי?
וְאֵת, עֵת לְשֹׁפֶת תּוֹרִינוּ בְּשֹׁכֵל מִלִּידָה
פְּנִידָה מִה־חֲרוֹר, מִדְּמָעוֹת רִטְבוּ עֵינֶיךָ!

IX.

שְׁאוּל אֶל־הַמִּנֶּגֶן.

רִחֲמֵי יְשׁוּעַ חֲשֵׁךְ — מִיָּהַר כּוֹנֵן נִבְלָה!
רַק אֶל־קוֹלוֹ אֶקְשִׁיבָה, אֲזִינֶן כִּי יִרְיעַ,
מִיִּתְרֵיו חֵישׁ קֵל הַנִּיעַ בְּאַצְבָּעוֹתֶיהָ
וְהַמִּיתַת הַמוֹן גְּלִיָּהֶם אֶל־אֲזִנִּי הַשְּׁמִיעַ!
אִם אֶל־לִבִּי זֶה עוֹד זִיק תִּקְוָה וּפִיעַ
אֲזִי קֶסֶם זִמְרָתוֹ יִשׁוּבֵב נֶפֶשׁ הָאֶבֶת,
בְּמִקּוֹר עֵינֵי דְמָעָה אַחַת אִם־עוֹד תִּשְׁקִיעַ
תִּזְלַח חוֹצָה — וּבְרָאשֵׁי אֶל־תִּצְרֹב צָרְבַת.

אֶפֶס קוֹל סֹאן בִּילֵל רֹאשְׁנָה הַשְּׁמִיעַנִי
וּבִצְהֵלֶת קוֹל שְׁשׁוֹן אֶל־נֶא תִרְיעַ רַע;
אַחַת אֶבְקֶשׁ מִנֶּגֶן: בְּבָכִי תִדְלָף עֵינֵי,
עֵין אִם לֹא תִבְכֶּן — לִבִּי כִפֹּאֵד יִבְקַע!
אִם זֶה־כָּבֵר יִרְוֶה מִרְרוֹת, לַעֲנָה שְׁבַע
מִמִּכְאֲבֵיו כִּי־עֲצָמוֹ לֹא יִדַּע מָנוּחַ —
הֵן עָתָה יַחֲוֹשׁ כָּל־רַע וְכִמּוֹ גֹּרֶעַ,
פֶּתַע וְשֹׁבֵר, אוֹ בְזִמְרָה יַחֲלוּף פָּח!

Away! we know that tears are vain,
 That death nor heeds nor hears distress:
 Will this unteach us to complain?
 Or make one mourner weep the less?
 And thou—who tell'st me to forget,
 Thy looks are wan, thine eyes are wet.

IX.

MY SOUL IS DARK.

My soul is dark—Oh! quickly string
 The harp I yet can brook to hear;
 And let thy gentle fingers fling
 Its melting murmurs o'er mine ear.
 If in this heart a hope be dear,
 That sound shall charm it forth again:
 If in these eyes there lurk a tear,
 'T will flow, and cease to burn my brain.

But bid the strain be wild and deep,
 Nor let thy notes of joy be first:
 I tell thee, minstrel, I must weep,
 Or else this heavy heart will burst;
 For it hath been by sorrow nursed,
 And ached in sleepless silence long;
 And now 't is doom'd to know the worst,
 And break at once—or yield to song.

ויהי-נא אבי סמוך בטוח לבך
כי גם-עתה זכרים ונקים דמי בתך,
כפרכה לי אשאל, טרם דמי זריקו,
כבר הגיוני האחרונים, רגעי ומתיקו.

מבכי רעותי ומפנהמת בנות אפרים
לב גבור שופט צדק אלימס פמים!
פני הלכו בקרב, מידוי לה הנצח —
מעל-עמי הסירת על חמס ורצח!

עת וזלו דמי לאלהיה אז התנדבת
עת ודם קולי זה תמיד אהב אהבת —
עוד זכרי יהי לה לגאון, אני נדרה שלמתי,
בגילת ורפן, אל-תשבח, פני-מות קדמתי!

VIII.

על-יד הקבר.

הה! באפו נקטה הפרח, בעוד רענן עליהו
נטל גל העפר אל-יכביד סבלו עליהו;
על-מצע קברו רק שושני חמד תפרחנה
ובמקלעות נצנים כימי אביב תצמחנה,
ברוש רענן עם-דליותיו לו ותן עליהו.

ולעתים מזמנים שם על-יד יובל המים
תלך פאגמון ראשה, תתצב עצבת,
תהנה בהלך-נפש, תלמות תחלם בצהרים,
חרש תצעד ארץ, בלט אל-קבר קרבת . . .
הזה! הכי קול צעדך רעיר ושני המות?!

And of this, oh, my Father! be sure—
That the blood of thy child is as pure
As the blessing I beg ere it flow,
And the last thought that soothes me below.

Though the virgins of Salem lament,
Be the judge and the hero unbent!
I have won the great battle for thee,
And my Father and Country are free!

When this blood of thy giving hath gush'd,
When the voice that thou lovest is hush'd,
Let my memory still be thy pride,
And forget not I smiled as I died!

VIII.

OH! SNATCH'D AWAY IN BEAUTY'S BLOOM.

OH! snatch'd away in beauty's bloom,
On thee shall press no ponderous tomb;
But on thy turf shall roses rear
Their leaves, the earliest of the year;
And the wild cypress wave in tender gloom:

And oft by yon blue gushing stream
Shall Sorrow lean her drooping head,
And feed deep thought with many a dream,
And lingering pause and lightly tread;
Fond wretch! as if her step disturb'd the dead!

שְׁבִט־יָדָהּ נִדְרִים בְּגוֹרִם, עֲנִיִּים וַיִּגְעִי-לָהּ
מִתִּי וְשָׁלְמוֹ יָמֵי נִדְרָכֶם אֶת־תִּמְצָאוֹ מְנוּחַ?
גַּם־יוֹנָה מִצָּאָה קָנָה לָהּ, שׁוֹעֵל מִחִלּוֹת הָרִים
כָּל־אִישׁ אֶרֶץ מוֹלֶדְתּוֹ — וַיְהִי־דָהּ אִף קְבָרִים!

VI.

עוֹרָה, אֱלֹהִים!

עַל־גְּדוֹת הַיַּרְדֵּן גִּמְלֵי הָעַרְבִים יִרְבְּצוּ,
עַל־גִּבְעַת צִיּוֹן מִגְבְּלֵי צוּר לְשׁוֹנִם יִחַרְצוּ
וְעַל־סִינֵי הָר־אֱלֹהִים יִקְדּוּ עֲבָדֵי הַבָּעַל, —
עַד־אֵן אִיפֹא יִהְיֶה רַעְמָה, אֵל מִמַּעַל?!

שֶׁם אֲצַבֵּעַה עַל־לִוְחֹת הַקִּי־עַד חֲרָתָה
וְעִדְתָּהּ זֹה קִנִּיתָ צֶל הַיּוֹדָה רָאֲתָה,
שֶׁם לְהַבּוֹת אֵשׁ פְּלֻדוֹת אֶת־פְּנִיָּה הַלִּיטוֹ
פֶּן־יִמּוֹת עִם קִדְשָׁהּ אִם־בָּמוֹ יִבִּיטוּ.

קִרַּע שְׁמִיָּהּ! בְּקִלּוֹת וּבִרְקִים שְׁנִית הוֹפִיעַ,
הַפִּילָה חֶרֶב מִיַּד־צָר, קָמִים הַכְּרִיעַ!
עַד־אֵן עָרִיצִי אֶרֶץ וְרִמְסוֹ מִקְדָּשִׁיהָ אֱלֹהֶ?
עַד־אֵן יִשֶׁם הַיִּכְלָה, אֵל עֲשֵׂה־פֶלֶא?!

VII.

בַּת־יִפְתָּה לִפְנֵי מוֹתָהּ.

אִם־עָמִי נֹאֲלָהִי, גַּם־אָבִי יִלְדֵי אֶתָּה
אֶת־מוֹתִי בְּדָמֵי יָמֵי כָּלְכֶם תַּחֲפָצוּ עִתָּה,
אִם־עֻקֵּב נִדְרָה אֶת־בְּנֵי עַמּוֹן חֶרֶם הַפִּיתָה —
הָבָה מוֹתִתִּנִי כְּאֲשֶׁר פִּיָּה פָצִיתָה!

לֹא אֲרִיד בְּשִׁיחֵי וּדְמָעוֹת לֹא אֲרַעֲפָה,
לְבָכוֹת עַל־הַהָרִים לֹא עוֹד לָכֶת אוֹסִיפָה;
אִם אֵף יִדָּה תִּהְיֶה בִּי, יָד זֹה נִפְשִׁי חֹבֶבֶת
כָּל־מִכְאוֹב לֹא יַחוּשׁ לִבִּי, סֵר מֵר הַמּוֹת!

Tribes of the wandering foot and weary breast
How shall ye flee away and be at rest!
The wild-dove hath her nest, the fox his cave,
Mankind their country—Israel but the grave!

VI.

ON JORDAN'S BANKS.

ON Jordan's banks the Arab's camels stray,
On Sion's hill the False One's votaries pray,
The Baal-adorer bows on Sinai's steep—
Yet there—even there—Oh God! thy thunders sleep:
There—where thy finger scorch'd the tablet stone!
There—where thy shadow to thy people shone!
Thy glory shrouded in its garb of fire:
Thyself—none living see and not expire!
Oh! in the lightning let thy glance appear;
Sweep from his shiver'd hand the oppressor's spear:
How long by tyrants shall thy land be trod!
How long thy temple worshipless, Oh God!

VII.

JEPHTHA'S DAUGHTER.

SINCE our Country, our God—Oh, my Sire!
Demand that thy Daughter expire;
Since thy triumph was bought by thy vow—
Strike the bosom that's bared for thee now!

And the voice of my mourning is o'er,
And the mountains behold me no more:
If the hand that I love lay me low,
There cannot be pain in the blow!

אך בת-ציון בצבוי עדינה עלתה על-פלגה,
עיניה מה-נהרה ופעמיה מה-נפו!
על-פל-יצרי גנה תפארת אין-קץ שכנה —
טרים על-הרי נשף רגליה התנגפו;
עוד ישגי ארזי הלכנון ותמרים ופרחו
אך עלמות ופהפיות מארץ יהודה נסחו!

תמר מצל שמה מאשר הוא גם-צולח
משבט יהודה המשלך אל-ארץ אחרת,
התמר בן שרש, פפות יונקותיו שולח
בדר שאנן ועמד, ותנוסס בגאון אדמת;
מכרתיו ומלדתיו לא יוכל לזנות —
ועל-אדמת נכר לא יצלח וימאן לפרות!

ואנחני גלים נפצים לכל-פאה ועבר
ובארצות לא-לני נפשנו נפתה,
עם-עצמות אבותינו לא עוד נחד בקבר
וחלקת קברתם מפיר-רגל אנש נשפתה;
מקדש-אל שמים, גדר אבניו נהרסה
ועל-פס שלם ישובו למו דראון וקלסה!

V.

בכו בכו להלך.

לפכים על-נהרות בבל עוררו תאניה
כבודם גז חיש פחלום, ארצם שמה ונשיה,
על-כנור ציון כי נשבר דמע אל-תחשכו
הה! במשכנות אביר יעקב מרגזי-אל ודרכו!

מתי ורחץ ישראל רגליו מדם ורפש?
שירי ציון הפערים מתי ירנינו כל-נפש?
נגינות בני יהודה האם פקדם תצלינה
ולבב כל-שמעיהן עוד כמלפנים תשיבנה?

A step as fleet, an eye more bright,
 Hath Judah witness'd there;
 And o'er her scenes of lost delight
 Inhabitants more fair.
 The cedars wave on Lebanon,
 But Judah's statelier maids are gone!

More blest each palm that shades those plains
 Than Israel's scatter'd race;
 For, taking root, it there remains
 In solitary grace:
 It cannot quit its place of birth,
 It will not live in other earth.

But we must wander witheringly,
 In other lands to die;
 And where our fathers' ashes be,
 Our own may never lie:
 Our temple hath not left a stone,
 And Mockery sits on Salem's throne.

V.

OH! WEEP FOR THOSE.

H! weep for those that wept by Babel's stream,
 Whose shrines are desolate, whose land a dream;
 Weep for the harp of Judah's broken shell;
 Mourn—where their God hath dwelt the Godless dwell!

And where shall Israel lave her bleeding feet?
 And when shall Sion's songs again seem sweet?
 And Judah's melody once more rejoice
 The hearts that leap'd before its heavenly voice?

III.

אַרְצוֹת הַחַיִּים.

אִם-בְּעוֹלָם הַצָּפוֹן מֵעַבְרָ לְיִרְכַּת־קָבֶר
הָאֲהָבָה בְּעָצָם תָּמָה עוֹדָה רַבַּת עֲלוּלֶיהָ,
אִם-לְבוֹת מַחְמִדֵּיו וַיְדִידֵיו שֶׁם יִמָּצֵא גִבֹּר
עֵינוֹ תַּחַז עֵין רֵעוֹ, לֹא נִיגָה וּבֹכֶיהָ —
אֲזִי בְרוּךְ בּוֹאֶה עוֹלָם חֹדֶשׁ, תֵּבֵל נִכְרֶיהָ!
מִה־יִּינָעַם רִגַע הַמָּוֶת הַשֵּׁם קָץ לַעֲצָב!
אֵיךְ חִישׁ תַּעֲזֹב הַנֶּפֶשׁ מִחֲשָׁכֵי אֶרֶץ שְׂאִיָּה
לְהַתְעַנֵּג עַל-אֹר הַנֶּפֶחַ בְּלִי כָל-חֶק וְקָצָב!

אֲמָנָם אֵךְ כֵּן הוּא! לִבֵּנוּ נִכּוֹן בְּטוֹחַ!
הֵן לֹא בְּגִלְלָנוּ לְבַד נִפְחַד עַל-פִּי-פַּחַת,
לְעַבֵּר אֶת-הַגְּבוּל מִדֵּי תַתְּאֲמִץ הָרוּחַ
עוֹד תַּתְּרַפֵּק עַל-הוֹדִיָּה עֵת גְּוָה זִנְחַת;
אֶל-עוֹלָם הָבָא הָבָה נִכְסְפָה עוֹד פֹּה מִתַּחַת:
עֲבָתוֹת הָאֲהָבָה שֶׁם כָּל-הַלְּבָבוֹת תִּאֲחָדְנָה,
הַנֶּפֶשׁוֹת תִּרְוִינָה מִמַּעַיֵן יְדִידוֹת נִצָּחַת
תִּלְכְּנָה מִחִיל אֶל-חִיל, לָעַד לֹא תִפְרֹדְנָה!

IV.

עַל-אֲדַמַּת נֹכַר.

עוֹד אֵילוֹת שָׂדֵי קִלּוֹת וּשְׁלָחוֹת רִגְלִים
מִקְפָּצוֹת עַל-הָרִי יִשְׂרָאֵל דִּלּוּג וּפְסוּחַ,
וַיִּצְמָאן תִּשְׁבְּרָנָה עַל-פְּלָגִים וּבְלִי-מִים
מִמְּקוֹם קָדוֹשׁ יִקְרוּ לָאֵט כְּמִי הַשְּׁלַח;
בְּהַשְׁקֵט וּבְבִטְחָה שֶׁם בְּבָרֵק תִּרְצָצָנָה
וּכְבוֹת עֵינֶיהֶן בְּבִנְיַרְשָׁה תִּזְצָצָנָה.

III.

IF THAT HIGH WORLD.

IF that high world, which lies beyond
 Our own, surviving Love endears;
 If there the cherish'd heart be fond,
 The eye the same, except in tears—
 How welcome those untrodden spheres!
 How sweet this very hour to die!
 To soar from earth and find all fears
 Lost in thy light—Eternity!

It must be so: 't is not for self
 That we so tremble on the brink;
 And striving to o'erleap the gulf,
 Yet cling to Being's severing link.
 Oh! in that future let us think
 To hold each heart the heart that shares,
 With them the immortal waters drink,
 And soul in soul grow deathless theirs!

IV.

THE WILD GAZELLE.

THE wild gazelle on Judah's hills
 Exulting yet may bound,
 And drink from all the living rills
 That gush on holy ground;
 Its airy step and glorious eye
 May glance in tameless transport by:—

II.

בְּנוֹר הַדָּוָד.

בְּנוֹר מֶלֶךְ אֲדִיר אֵל לְיִשְׂרָאֵל הַזִּכִּיחַ ,
אֲהוּב שְׁנֵי אֲצָבָעוֹת כְּפָיו מִיִּתְרֵי דָפְקוֹ ,
הוּא קָדֵשׁ זִמְרַת הַנֶּבֶל לְשִׁפְזֵי-בָהּ שִׁיחַ
וּבִשְׁפָזֵי-לֵב גַּם-דְּמָעוֹת עֵינָיו יוֹצֵקוֹ ;
נִהְיָ-נָא מְשֻׁנָּה פָּהִי ! . . . מִיִּתְרֵי נִתְקוּ !

בְּעֵינַי קוֹלּוֹ הִרְדָּה גַם-לֵב בְּרוֹזַל וּנְחָשֶׁת
עַל-עֲקָשִׁים וּנְלוֹזִים רוּחַ נְדִיבָה נִגְלָתָה ,
אִי אֶזֶן עָרְלָה אִי נֶפֶשׁ לֹא-יִדְעָה בִשֶׁת
הַמִּית נְגִינָתוֹ לֹא עָלִיהֶן הַפִּילָה אִימָתָה ?
עֲדִי זִמְרַת בְּנוֹר הַדָּוָד עַל-כֶּסֶּאֱוֹ נַעֲלָתָה !

עֲזִיז הַמֶּלֶךְ הַבִּיעַ , תַּפְאֲרַת הַדָּגֵל
אֶה רֹמְמוֹת אֵל עֲלִיּוֹן שִׁבְן יְרוּשָׁלַיִם ,
הַעֲמָקִים עֲטָפוּ גִיל , גְּבָעוֹת רָקְדוּ כְּעָגֹל
וְאַרְזִים יֵצְאוּ לַחֹוֹל בְּמַחֲלַת מַחֲנִים ;
צִלְצְלֵי זִמְרָתוֹ עָלוּ רֹם , יָנוּוּ בִשְׁמַיִם !

אֶה כִּי מַנִּי-אֶז קוֹלּוֹ לֹא נִשְׁמַע בְּאַרְץ ,
אֶה יַד-אֲהָבָה וַתַּפְלָה עַל-אִישׁ כִּי-תַנְחִית
וַתַּקְפֶּהוּ הָרוּחַ , לְעוֹף עַל יַפְרָץ פָּרֶץ ,
הִנֵּה מִפִּי יֵצֵא כְמוֹ מִמְרוֹם שְׁלוּחַ ,
יִחַלֵּם חַלְמוֹת , גַּם-אִוֵּר יוֹם לֹא יִזְרַם לְרוּחַ .

II.

THE HARP THE MONARCH MINSTREL
SWEPT.

THE harp the monarch minstrel swept,
The King of men, the loved of Heaven,
Which Music hallow'd while she wept

O'er tones her heart of hearts had given,
Redoubled be her tears, its chords are riven!
It soften'd men of iron mould,
It gave them virtues not their own;
No ear so dull, no soul so cold,
That felt not, fired not to the tone,
Till David's lyre grew mightier than his throne!

It told the triumphs of our King,
It wafted glory to our God;
It made our gladden'd valleys ring,
The cedars bow, the mountains nod;
Its sound aspired to Heaven and there abode!
Since then, though heard on earth no more,
Devotion and her daughter Love,
Still bid the bursting spirit soar
To sounds that seem as from above,
In dreams that day's broad light can not remove.

I.

שולמית.

בִּיקָר תַּפְאָרְתָּהּ כְּלִיל־תִּיבִי מִתְּהַלֶּכֶת
כְּלִיל בְּהִיר בְּשִׁחְקִים, כּוֹכְב־אֹר כִּי יִנָּהֲרוּ,
צִלְיִי נָעַם וְנִגְהוֹת יַחְדָּו בַּמַּעֲרֶכֶת
עַל־הוֹד פְּנִיָּה וְעֵינִיָּה תִּאֲמִים חֲבֵרוּ;
מִחֵם הַיּוֹם, עַת הַשֶּׁמֶשׁ בָּעַז דִּרְכָּת,
נְעֻמוֹת עֶדֶן כְּאַלֶּה אֶת־אֲמָנָם נַעֲדָרוּ.

בַּעֲדָה הֵצֵל אוֹ בַּמַּעַט הָאֹר כְּמִלֵּא־שֶׁר
מִחִין עָרָה הִדְרָה הִתְצִי יִגְרַע, —
מְקַוְצוֹתֶיהָ הַשְּׁחֵרוֹת כְּעוֹרֵב הַנֶּשֶׁר
וּמִזִּיו צִחְצֻחוֹת עַל־פְּנִיָּה יִדְרַע;
נָוָה לְרַעְיוֹנֵי טֹהַר מִצָּחָה אֲנִן הַסֶּהַר,
„מִח־נָּעִים שְׁבַת פֹּה!“ קוֹל דְּמָמָה יִשְׁמַע.

וְעַל־רַקְתָּהּ, אֶה עַל־לִחְיָה כְּגִפֶּן פִּרְחָת
גַּם־בְּרוּמִיָּה וְשֶׁטַט דִּי־בֹאֵר יִבְיַע —
שְׂחֹק לִקְחַ לֵב, יַפְעָה בְּאַקְדָּה זֹרֶחַת,
אוֹת כִּי כְלִימִיָּה אֶף טוֹב נִפְשָׁה הַשְּׁבִיַע;
רוֹחָה מִכָּל בְּאָרֶץ יִרְוָה שְׁלוֹם וְנִחַת
וּבְלִבָּהּ אֶהְבָּה בָּרָה — כִּזְהַר הַרְקִיעַ!

I.

SHE WALKS IN BEAUTY.

SHE walks in beauty, like the night
Of cloudless climes and starry skies;
And all that's best of dark and bright
Meet in her aspect and her eyes:
Thus mellow'd to that tender light
Which heaven to gaudy day denies.

One shade the more, one ray the less,
Had half impair'd the nameless grace,
Which waves in every raven tress,
Or softly lightens o'er her face;
Where thoughts serenely sweet express,
How pure, how dear their dwelling-place.

And on that cheek, and o'er that brow,
So soft, so calm, yet eloquent,
The smiles that win, the tints that glow,
But tell of days in goodness spent,
A mind at peace with all below,
A heart whose love is innocent!

נוצח מאבדתו מי־יֵהֵאן ויִחַנֵּנִי
אֶחָד שׁוֹפֵי־קֹדֶשׁ בְּעָלִי יֵשׁ כְּנָפַיִם
מִיָּי יָבוֹא בִּי הָרוּחַ ויעוֹרְרֵנִי
לְכַתֵּב בַּסֵּפֶר שִׁיר צִיּוֹן וִירוּשָׁלָּיִם!

ד"ר מאנדעלקערן.

*Ah, would some angel deign to shew me grace,
And lend my pen his own seraphic fire,
So that my verse be worthy deemed a place
Beside the Bard's who struck the Hebrew lyre !*

Dr. Mandelkern.

PR4354
Z5M3

TO
LEON LEWISOHN ESQ.,
LONDON,

THE ARDENT LOVER OF THE HEBREW LANGUAGE,
THIS VERSION OF BYRON'S „HEBREW MELODIES“
IS DEDICATED

BY
SOLOMON MANDELKERN.
PH. & LL. D.

~~XIII~~
~~2184A~~

LOAN STACK

Munich Book
שירי ישראל

של-פר

לורד בירון

מאת

ה"ר שלמה מאנדעלקערן.

לייפציג ה'תר"ץ.

HEBREW MELODIES

OF

LORD BYRON

TRANSLATED BY

DR. S. MANDELKERN.

LEIPZIG 1890.

Byron, George Gordon Noel

Byron, baron.

LOAN PERIOD 1

202 Main Library

HOME USE

4

5

6

Renewals and Recharges may be made 4 days prior to the due date.

Books may be Renewed by calling 642-3405.

DUE AS STAMPED BELOW

NOV 14 1988

AUTO DISC NOV 01 1988

FORM NO. DD6

UNIVERSITY OF CALIFORNIA, BERKELEY
BERKELEY, CA 94720

U.C. BERKELEY LIBRARIES

C006741580

שירי ישראל

Byron's Hebrew Melodies

by

Dr. S. Mandelkern